

॥ श्रीः ॥

श्रीमारुतिस्तवः।

योधपुरवास्तव्य-दाधिमथ (दाहिमा) कासत्योपाख्य-
धीरधुरीण-श्रीमाधवात्मजाऽऽशुक्वि पं० नित्यानन्द-
शास्त्रिणा विरचितः

ग्रन्थकर्तृज्येष्ठसोदरेण योधपुरीयश्रीवैदिकपाठालयप्रथमाध्यापकेन
पण्डितवर-श्रीभगवतीलालेन प्रणीतया तात्पर्यदर्शिन्या
व्याख्यया भूषितः,
तेनैव च संशोधितः ।

स च

खेमराज श्रीकृष्णदासश्रेष्ठिना

मुम्बय्यां

स्वकीये “श्रीवेङ्कटेश्वर” स्टीम्-पन्नालये

मुद्रयित्वा प्रकाशितः ।

संवत् १९६४, सन् १९०७.

सर्वाधिकार “श्रीवेङ्कटेश्वर” यन्त्रालयाध्यक्षने
स्वाधीन रक्खाहै.

॥ श्रीः ॥

श्रीमारुतिस्तवः ।

योधपुरवास्तव्य-दाधिमथ (दाहिमा) कासख्यो-
पाख्यधीरधुरीण श्रीमाधवात्मजाऽऽशुकवि
पं० नित्यानन्दशास्त्रिणा विरचितः

ग्रन्थकर्तृज्येष्ठसोदरेण योधपुरीयश्रीवैदिकपा-
ठालयप्रथमाध्यापकेन पण्डितवर श्रीभगव-
तीलालेन प्रणीतया तात्पर्यदर्शिन्या
व्याख्यया भूषितः,
तेनैव च संशोधितः ।

स च

खेमराज श्रीकृष्णदासश्रेष्ठिना
मुम्बय्यां

स्वकीये "श्रीवेङ्कटेश्वर" स्टीम्-यन्त्रालये

मुद्रयित्वा प्रकाशितः ।

संवत् १९६४, शके १८२९.

सर्वाधिकार "श्रीवेङ्कटेश्वर" यन्त्रालयाध्यक्षने
स्वाधीन रक्खा है.

॥ श्रीः ॥

भूमिका ।

गजवदनं शुभसदनं तमेकरदनं भजे मनोमदनम् ॥
 सदनन्तमपि जडत्वं यत्कृपया याति कदनं द्राक् ॥ १ ॥
 अस्मिन् भारतवर्षे पुष्करतः पश्चिमां दिशं व्याप्य ॥
 मरुदेशे योधपुरं पुरं जिताऽमरपुरं लसति ॥ २ ॥
 यत्र प्रजाः प्रजा इव निजाः पितेवाऽतिपालयन् परमम् ॥
 सरदारसिंह भूपोऽधुना सुनासीरवज्जयति ॥ ३ ॥
 पण्डितवरसुखदेवप्रसादशर्मा महत्तराऽमात्यः ॥
 योग्यो यत्र विराजति राजतिरोभूतनयसमुद्धर्ता ॥ ४ ॥
 तत्र हि शिक्षाभागप्रभुणा मूर्यप्रकाशेन ॥
 निरविद्यातिमिरे सति वैदिकपाठालये मम ज्येष्ठः ॥ ५ ॥
 आगमदध्यापयितुं जयपुरतः सूरिभगवतीलालः ॥
 तस्माद्गुरोरहमिहाऽधीत्य विशारदपरीक्षाऽन्तम् ॥ ६ ॥
 तस्य च कृपया तत्रोत्तीर्णेषु प्रथमतामापम् ॥
 अत एव विश्वविद्या-चिरत्नविद्यालयाऽधिपाऽऽहूतः ॥ ७ ॥
 लवपुरनगरं गत्वा तद्विस्थानाऽधिकारिमुख्याच्च ॥
 अपठं महामहोपा-ध्यायाच्चशिवदत्ततःपितृसतीर्थ्यात् ८ ॥

१ विश्वविद्यालयस्य 'University of Lahore' इति विख्यातस्य
 तथा चिरत्नविद्यालयस्य 'Oriental College' इति प्रथितस्याऽधिपेनाऽ-
 ध्यक्षेण "A. C. Woolner. M. A." इति संज्ञकेनाऽऽहूत इति भावः ।
 २ विश्वविद्यालयः प्राच्यविद्यालयश्चेति स्थानद्वयं तत्र मुख्याधिकारिणः ॥

तत्कृपयाऽऽशुकविपदं गतश्च सूतीर्य शास्त्रिसुपरीक्षाम् ॥
तत एत्य च योधपुरं स्तोत्रमिदं व्यरचयं भक्त्या ॥ ९ ॥
प्रथितस्वपाठशालान्सशोधनं विवृतपदजालान् ॥
धृतमदुपकारमालान्वन्दे गुरुभगवतीलालान् ॥ १० ॥

किञ्च—

बालस्य पदन्यासो सद्यो मे प्रातःकवियोनेः ॥
स्खलितत्वादियुतोऽपि प्रमोदयिष्यति महन्मनो मन्ये ११ ॥

इति विज्ञापयति.

विद्वच्चरणानुचरो,

नित्यानन्दशास्त्री.

॥ श्रीमत रामाय नमः ॥

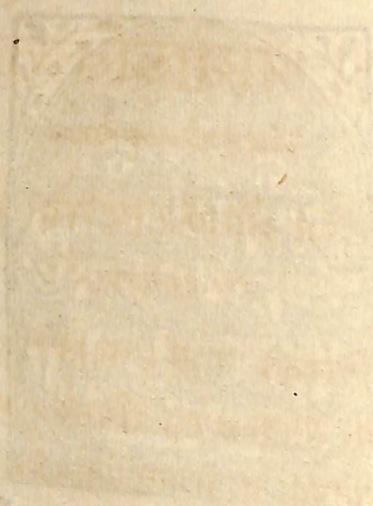

एतत्स्तवीयपद्यैकैकपादप्रथमाऽक्षरैरुच्चार्यमाणा
रामरक्षास्तोत्रीया एते श्लोकाः—

शिरो मे राघवः पातु भालं दशरथात्मजः ।
कौशल्येयो दृशौ पातु विश्वामित्रप्रियः श्रुती ॥ १ ॥
घ्राणं पातु मखत्राता मुखं सौमित्रिवत्सलः ।
जिह्वां विद्यानिधिः पातु कंठं भरतवंदितः ॥ २ ॥
स्कंधौ दिव्यायुधः पातु भुजौ भग्नेशकार्मुकः ।
करौ सीतापतिः पातु हृदयं जामदग्न्यजित् ॥ ३ ॥
मध्यं पातु खरध्वंसी नाभिं जाम्बवदाश्रयः ।
सुग्रीवेशः कटी पातु सक्थिनी हनुमत्प्रभुः ॥ ४ ॥
ऊरू रघूत्तमः पातु रक्षःकुलविनाशकृत् ।
जानुनी सेतुकृत् पातु जंघे दशमुखान्तकः ॥ ५ ॥
पादौ विभीषणश्रीदः पातु रामोऽखिलं वपुः ।

इति शम् ।

॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ १ ॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ २ ॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ ३ ॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ ४ ॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ ५ ॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ ६ ॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ ७ ॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ ८ ॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ ९ ॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ १० ॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ श्रीः ॥

अथ श्रीमारुतिस्तवः ।

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मङ्गलाचरणम् ।

राजतेजउपमे विराजते याऽऽसने महति राजतेऽत्र सा ।

सर्वदानवकदग्निं सर्वदा सर्वदा दधिमथी मथीनतात् ॥ १ ॥

सहस्रका हंसगतिप्रवीणा वीणासुपादाय निजां स्वपाणौ ।

सरस्वती सा मम चित्तरङ्गेऽरं गेयमारभ्य नटीव नृत्यात् ॥ २ ॥

माधवनन्दननित्यानन्दनतो नन्दनन्दनो नन्द्यात् ।

स्वपदारविन्दनन्दितमिन्दिन्दिरमिन्दिरेण ! चाऽऽनन्द्यात् ॥ ३ ॥

नत्वा प्राक्तु गणेशपादयुगलं प्रत्यूहनिर्णाशकं

पश्चात्स्वं पितरं च मुक्तिलहरीपीयूषपानप्रदम् ॥

स्मृत्वा धीरधुरंधरं निजगुरुं श्रीमाधवं मानसे

शिष्यप्रार्थनयाऽऽदधे भगवतीलालोत्र टीकामहम् ॥ १ ॥

प्रारिप्सितस्य ग्रन्थस्य निर्विघ्नसमाप्त्यर्थं पूर्वं पद्यत्रयेण

मङ्गलमाचरति—राजेति ॥ याऽत्र भुवि राजतेजउपमे चन्द्रका-

न्तितुल्ये राजते रूप्यमये आसने राजते शोभते सा सर्व

ददाति तथोक्ता दधिमथी स्वकुलदेवी सर्वदानवानां समूह

एव दधि तस्मिन् सर्वदा सदा मथीनतान् मन्था इवाऽऽचर-

तात् दानवान्मथीतादिति भावः ॥ १ ॥

सहसकेति ॥ सहसका समरालवाहना सपादकटका च
सरस्वती चित्तरङ्गे मानसनाट्यशालायां नटीव नृत्यादन्य-
त्स्पष्टम् ॥ २ ॥

माधवेति ॥ धीरधुर्यस्य माधवस्य नन्दनेन पुत्रेण नित्यान-
न्देन नतौ वन्दितो नन्दनन्दनो गोविन्दोनन्द्यात् प्रसीदतात्
च पुनरिन्दिरेश ! रमापते ! स्वे पदकमले नन्दितं रत्नं
इन्दिन्दिरं भ्रमरं मद्रूपमिति भावः । आनन्द्यात्प्रसादयतात् ॥

शिञ्जानमञ्जुमुकुटैः सुकुटैरिवोच्चै
रोचिर्भिरद्भिरिव रुद्धतराऽन्तरालैः ।

मेध्यैः सुरैः पदयुगं बहु सिच्यमानं

रामाऽनुगस्य विनुमो द्युतरूपमानम् ॥ १ ॥

अथ स्तवप्रारम्भः—एतत्स्तवीयपद्यैकैकपादप्रथमाक्षर-
संयोजनेन रामरक्षास्तोत्रीयपद्यानि निस्सरन्तीति मुख्यो-
ऽत्र कविकृतश्चमत्कारो ज्ञेयः । अत एव पादप्रथमाक्षराणां
स्थूलतया न्यासः ॥ शिञ्जानेति ॥ मेध्यैः पूतैः सुरैः (कर्तृभिः)
अद्भिरिव जलैरिव रोचिर्भिः प्रभाभिरतिशयेन रुद्धं व्याप्तं
अन्तरालं मध्यभागो येषां तथोक्तैः सुकुटैरिव सुघटैरिव
शिञ्जानैर्मिथः संघट्टेन शब्दायमानैर्मञ्जुभिर्मुकुटैः (करणैः)
सिच्यमानं रामानुगस्य मारुतेः द्युतरूपमानं कल्पवृक्षोपमं
पदयुगं विनुमः स्तुमः ॥ १ ॥

घर्मोपमानभवतापजुषः पुमांसोऽ-

वः सत्यमेव सुखदः परिदर्श्यते वः ।

पादद्युपादप उदेति वनौकसोऽर्ति-

तु, च्छाय एष इति तत्तलमाश्रयध्वम् ॥ २ ॥

घर्मोपमानेति ॥ घर्मोपमानं निदाघोपमं भवतापं
संसारोपतापं जुषन्ते सेवन्ते तथोक्ता हे पुमांसः ! वो युष्माकं
सुखदोऽवो रक्षकः परिदर्श्यते । वनौकसः कपेर्हनुमत इति
यावदेषोऽयमर्तिनुत् तापनाशिनी च्छाया प्रतिबिम्बं च
यस्य तथोक्तः पादकल्पतरुदेतीति हेतोस्तत्तलं तस्य
नीचैर्भागमाश्रयध्वम् ॥ २ ॥

भा यन्नखेभ्य उदिता मुदिता समुद्र-

लंघस्य साधु समये समयादधस्तात् ।

दर्वीकरेभ्य इव सूचयितुं प्रियं स्वं

शर्म प्रयच्छतु कपीशपदद्वयं तत् ॥ ३ ॥

भा इति ॥ समुद्रलंघनसमये यस्य (पदयुगस्य) न-
खेभ्य उद्गता भाः कान्तिर्मुदिता प्रसन्ना सती स्वं प्रियं
“ हनुमान् सीतोपलब्धे दुस्तरं समुद्रं लंघितवान् ” इति
रूपं स्वेष्टं सूचयितुमिवाऽधस्तात्पातालं समयादगच्छत्तद्धनु-
मत्पादयुगलं शर्म सुखं ददातु ॥ ३ ॥

रक्ता हि यत्र भृशमङ्गुलयो रमन्तेऽ
 थात्सारितेव रुचिरा रुचिराश्रयं यम् ।
 मत्वा परं व्रजति रक्ततराऽपि, सस्वौ-
 जः; संयुतो हनुमतो नु मतोऽघ्निपद्मः ॥ ४ ॥

रक्तेति ॥ यत्रांघ्रिपद्मे रक्ता आलोहिताः (अनुरक्ताश्च
 अङ्गुलयो भृशमत्यर्थं रमन्ते विलसन्ति, अथ चाऽऽत्सारिते
 कपटगतिं नीतेव विरुद्धेवेत्यर्थः आत्सारितेति रूपं आङ्गु-
 र्वात् 'त्सर छद्मगतौ' इति धातोर्ण्यन्तात् कप्रत्यये ज्ञेयम्
 रक्ततराऽप्यतिलोहितापि (अत्यनुरक्ताऽपि च) रुचिरा रुचि-
 कान्तिर्यमाश्रयं स्वाधारभूतं यं (पादपद्मं) परम-
 मत्वा व्रजति दूरं गच्छति इत्येतदत्र वैचित्र्यं दर्शितम् ।
 स्वौजसा सुतेजसा संयुतो हनुमतो मारुतेर्गद्युतस्य चाऽ-
 घ्निपद्मो नु (वितर्के वा प्रश्ने) मत इष्टः ॥ ४ ॥

कौ धावतेऽतिगमिताम्बुधये तु यस्मै
 शल्यादिभिर्विरहितां सहितां प्रकाशैः ।
 येयामिव स्फुटयितुं पदवीं यदीया
 योज्येव याति पदरुक्पुरतः स पातु ॥ ५ ॥
 कौ इति ॥ अतिगमित उल्लङ्घितोऽम्बुधिः समुद्रो येन
 तथोक्ताय कौ पृथ्व्यां धावते यस्मै (हनुमते) शल्या-
 दिभिः कण्टकादिभिर्विरहितां वर्जितां प्रकाशैश्च सहितां येन

गम्यां पदवीं सरणिं दर्शयितुमिव यदीया पदरुक् चरणका-
न्तिर्योज्येव दासीव पुरतोऽग्रे याति, स हनुमान् पातु ॥ ५ ॥

दृष्ट्वा यदीयपदपङ्कजमेकवारं
शौटीर्यवीर्यसहितं जलराशिलंघे ।

पापात् प्रमुच्यत इहैव नरश्च पूज्योऽ

तु, ल्यो भवत्यऽवतु सोऽनिलनन्दनो नः ॥ ६ ॥

दृष्ट्वेति ॥ जलराशिलंघे समुद्रलंघने शौटीर्यवीर्यसहित-
मुद्भटत्वबलविशिष्टं यदीयं पदपङ्कजमेकवारं सकृदपि दृष्ट्वा
नरोऽत्रैव लोके पापात् प्रमुच्यते तथा पूज्योऽतुल्योऽनु-
पमश्च भवति सोऽनिलनन्दनो मारुतिर्नोऽस्मानवतु
रक्षतु ॥ ६ ॥

वित्यज्य याति जनकस्य गृहं हि जाता

श्वासारतां सुदधती स्वविवृद्धिकाले ।

मिथ्यात्वहीनमिति निर्दिशतीव यद्वाऽ

त्रस्थेनवेश्म भजते भज ते पदे हत् ॥ ७ ॥

वित्यज्येति ॥ जातोत्पन्ना (पुत्री) स्ववर्द्धनकाले जनक-
स्योत्पादकस्य (पितुः) गृहं वित्यज्य विहाय श्वासाऽऽरतां
श्वासागमत्वं श्वासस्याऽऽरत्वं शीघ्रतां वा सुदधती धरन्ती याति
गच्छति “इनवेश्म पतिगृहम्” इत्युत्तरत्रत्यमिहाऽपि यो-
जनीयम् । पतिगृहं गच्छतीत्यर्थः (कान्तिमुद्दिश्य तु ‘आशु

आसारताम्' इति च्छेदेनाऽऽशु शीघ्रं आसारतां धारासंपात-
भावं धरन्तीत्यर्थो ज्ञेय आसारवाद्धि कान्तिप्रसारो भवति)
इति मिथ्यात्वहीनं सत्यं निर्दिशतीवोपदिशन्तीव ययोर्भा-
कान्तिरत्रस्थेहस्था पादस्थेति यावत् । इनवेश्म सूर्यगृहं
व्योमेति यावत् । पतिगृहं च; भजते श्रयति; हे हन्मनस्ते
पदे चरणे मारुतेरिति शेषः भज श्रय ॥ ७ ॥

प्रिय सर्वदैव बहुरक्ततराऽङ्गुलीषु

यः श्रीमतो हनुमतोऽङ्घ्रियुगप्रकाशः ।

श्रुत्यादिकीर्तितगुणो दशदिक्षु सूर्योऽ-

तीन्धेऽयमित्यवगतः कविभिस्सवोऽव्यात्

प्रिय इति ॥ रक्ततरास्वतिलोहितासु (अनुरक्तासुच)
अङ्गुलीषु सदैव प्रिय प्रिय इव भर्त्तेवाचरतीति प्रियति ततः
किपि प्रिय पतिरिवाऽऽचरितेत्यर्थः यो हनुमतः पादयुगमप्रका-
शः श्रुत्यादिषु वेदादिषु कीर्तिताः स्तुता गुणा यस्य तथोक्तः
सूर्योऽयं दशसु दिक्षु अतीन्धेऽतिदीप्यते इत्येवंरीत्या कवि-
भिरवगतस्तर्कितस्स वो युष्मानव्यात् पायात् ॥ ८ ॥

घ्रातव्यभव्यसुरभिः सुरभिः सदा प्र-

णंदन्मनोभिरमरैर्भ्रमरैरिवोच्चैः ।

पापप्रतापसुसमापनतापरः सोऽ-

तुल्यः पुनातु पुरु पावनिपादपद्मः ॥ ९ ॥

घ्रातव्येति ॥ प्रणंदन्मनोभिस्तुष्यच्चित्तैर्भ्रमरैरिव सुरै-

व्रातव्यते भव्यः सुरभिः सुगन्धिस्तथा सुरभिर्मनो-
ज्ञस्तथा पापानां यः प्रकृष्टस्तापस्तस्य समापनतायां शमक-
भावे परः सक्तोऽतुल्यः पावनेर्हनुमतः पादपद्मः पुरु बहु
पुनातु पवित्रयतु ॥ ९ ॥

मय्युच्छितात्मनि क एधत आ इतीव

खज्योतिषां समुदयाय रूपेव रक्ता ।

त्रासं प्रदातुमित एति हि यत्प्रभोर्द्धं

तार्यात्स देव भवतो भवतोऽघ्रिपद्मः ॥ १० ॥

मयीति ॥ उन्नतात्मनि मयि सत्यामपि आः (कोपे) क

एधते वर्द्धते इतीव इति कारणादिव रूपेव कुधेवरक्ता यत्प्रभा
यस्य (पादपद्मस्य) कान्तिः खज्योतिषां तारादीनां

समुदयाय गणाय त्रासं भयं प्रदातुमितः स्थानादूर्द्धमेति
गच्छति । हे देव ! हनुमन् ! स भवतोऽघ्रिपद्मः भवतः

संसारात्तार्यात्तारयतात् ॥ १० ॥

मुञ्चन् फणामजगरोऽतिगरोऽयमित्थं

खं संस्पृशन्नुपरितः परितश्च यस्य ।

सौलभ्यतः परिचितः कविभिः सुपुच्छो

मिथ्यात्वमन्तयतु नः स समीरसूनुः ॥ ११ ॥

मुञ्चन्निति ॥ फणां मुञ्चन् क्षिपन्नयमतिगरो बहुविषशा-
ल्यजगरस्तिलित्सः इत्थमेवंरीत्या उपरितः परितः समन्ताच्च

१ इतिपादवर्णनं समाप्तम् ।

खमाकाशं स्पृशन् यस्य सुपुच्छः सौलभ्यतः सुलभतया न
तु कठिनतया कविभिः परिचित उपलक्षितः स समीरसूनुर्नोऽ-
स्माकं मिथ्यात्वमनृततामन्तयतु नाशयतु ॥ ११ ॥

त्रिर्यं स्वपुच्छमलमच्छकशासुपट्ट-
वत् सन्ततं ह्युपरितः परितः प्रकम्प्य ।

सन्ताडिता हनुमता रिपवः स धूते-
लः कम्पयेत किमुनाऽस्मदरातिवर्गम् ॥ १२ ॥

त्रिर्यमिति ॥ हनुमताऽलमत्यर्थं उपरितः परितः संततं
विस्तीर्णं यं स्वपुच्छम् अच्छ उज्ज्वलो यः कशापट्टस्तद्व-
त्रिस्त्रिवारं प्रकम्प्य भ्रमयित्वा रिपवस्ताडिताः स धूता क-
म्पिता इला भूर्येन तथोक्तः पुच्छः किमस्माकमरातिवर्ग-
रिपुगणं न कम्पयेत, अपि तु कम्पयेदेव । पृथ्वीकम्पनस-
मर्थस्य शत्रुवर्गकम्पनं तु सुकरमेवेति भावः ॥ १२ ॥

जित्वाऽक्षमुच्छलितमन्यपरं प्रतीवाऽऽ-
ह्वां कर्तुमीहितवतः समदं समानम् ।

विर्वालधी रयत ऐदिव खं हि यस्याऽ-
द्याऽस्मान् प्रबोधयतु सोऽप्रथमो वनौकाः १३

जित्वाक्षमिति-उच्छलितमुन्मत्तं अक्षं रावणिं जित्वाऽन्यपरं
द्वितीयं शत्रुं प्रतीव समदं सगर्वं समानं सादरं चाऽऽह्वां स्पृष्ट-
याऽह्वां कर्तुमीहितवतो वाञ्छितवतो यस्य (हनुमतः)

बालधिर्बालहस्तो रयतो वेगेन विः पक्षी स्वमाकाशमिवैद् गतः
 स न प्रथमो यस्मात्तथोक्तो वनौकाः कपिरस्मानद्य प्रबोधयतु
 सर्वथाऽवधापयतु । अपि चाऽक्षमिन्द्रियं जित्वाऽन्यशत्रुं कामा-
 दिकं प्रत्याह्वातुमीहितवतो यस्य (वनौकसो मुनेः) बाल-
 धीर्वबयोरैक्याद्बालवद्धीर्बुद्धिर्विरिव स्वमिन्द्रियं (प्रति)
 अगच्छत् सोऽत एवाऽप्रथमोऽपूर्वो वनौका वनागार-
 स्तपस्वी प्रबोधयतु भवच्छेदनरूपं प्रबोधं ददातु । इन्द्रियं
 जित्वाऽपि यस्य बालवद्बुद्धिः पुनरिन्द्रियं प्रति गतेदृशस्य
 तस्याऽपूर्वत्वं सिद्धमेव । अन्यपरं समदं समानं इत्यत्र च
 पुनरुक्तवदाभासः, अक्षमित्यत्र जातावेकवचनम् ॥ १३ ॥

निन्ये यमाशु शमितां शमितस्वभक्ताऽऽ-
 धिः शान्त एव हि हरिस्मरणे हनुमान् ।
 पापिद्विषां च शमने स्वयमुद्भटः स्व-
 तुल्यं व्यधाच्छमिह गुच्छयतात्स पुच्छः ।
 निन्य इति ॥ शमिता स्वभक्तानामाधयो येन तथोक्ता ह-
 रिस्मरणे रामरूपस्मरणे शान्त एव हनुमान् यं शमितां शान्त-
 यं निन्ये पापिनां द्विषां च शमने नाशने स्वयमुद्भट उत्कटः
 हनुमान्) स्वतुल्यं स्वसदृशमुद्भटत्वमिति भावः । व्यधा-
 त्तवान्स पुच्छ इह शं शिवं गुच्छयतात् स्तवकयतु ॥ १४ ॥

कंदर्पदर्पदलनं गलनन्दिताऽर्हि
 ठं दध्युषोऽवतु कपेः स्तिमितः स पुच्छः ।

भव्योऽभवत्तदनु यस्य हि वालहस्तो

रक्षोदयाऽनुगतियन्त्रितमूत्रशाली ॥ १५ ॥

कंदर्पेति ॥ कंदर्पदर्पदलनं काममदनाशकं तथा गले कण्ठे नन्दितोऽहिः सर्पो यस्य तथोक्तं ठं महेशं “ठो महेश्वर आख्यातः” इति कोशः । दध्युषो ध्यातवतः कर्पेर्हनुमतः स्तिमितो निश्चलः स पुच्छोऽवतु ध्याने हि पुच्छस्य निश्चलत्वमुचितमेव । तदनु पुच्छसन्दीपनकाले यस्य (पुच्छस्य) वालहस्तो वालधी रक्षोभी राक्षसैरदयाऽनुगत्याऽकृपासम्बन्धेन यन्त्रितानि बद्धानि यानि सूत्राणि शणकर्पटादीनि तैः शलति शोभते तत्तथोक्तो भव्यः प्रियदर्शनो (निश्चलतयेति भावः) “पूर्वं कृतनिश्चलत्वाऽभ्यासस्य पश्चान्निश्चलीभवनं सुकरमेव” अभवत् । वयोरैक्याद्वालहस्तश्च रक्षाया उदयस्याऽनुगत्यै यन्त्रितं यत्सूत्रं तद्धरति तथोक्तो भव्यो भवत्येव ॥ १५ ॥

तन्यात्तमामतिमतिं विहितस्तुतीनां

बन्धस्य तद्धनुमतो ललितं सुलूमम् ।

दिष्टाऽहिबन्धनमरिब्रजमाशु येने

तः प्रक्षतोऽपि फणिनेव बबन्ध वीरः ॥ १६ ॥

तन्यादिति ॥ बन्धस्य हनुमतस्तल्ललितं सुलूमं सुपुच्छं विहिता कृता स्तुतिर्यैस्तथोक्तानां भक्तानामतिबहुमतिं बुद्धिं तन्यात्तमां तनोतुतराम् । फणिनेव सर्पेणेव येन (पुच्छे-

न) इतः पक्षतः श्रीरामपक्षाद्वीरो हनुमान् दिष्टं दत्तमहिब-
न्धनं फणिपाशबन्धनं येन तथोक्तमरिव्रजं शत्रुगणमाशु
शीघ्रं बबन्ध । तथाविधस्य तथाविधरीत्यैव प्रतीकार
उचितः ॥ १६ ॥

स्कन्दाभ ईशजतया च सशक्तायां

धौरेयतां कपिवले दधदेधतां सः ।

दिष्ट्या तु यस्य भवकूपनिमग्नजन्तून्

व्यामोहितानुपरि कर्षति पुच्छरज्जुः ॥ १७ ॥

स्कन्दाभइति॥ईशजतया शिवांशजत्वेन तथा सशक्तायां
बलवत्त्वे शक्तिधरत्वे च स्कन्दाभः कुमारतुल्यस्तथा
कपिवले वानरसैन्ये धौरेयतां धुर्यतां दधत् स (हनुमान्)
एधतां वर्द्धताम् । दिष्ट्येति हर्षसूचकमव्ययम् । यस्य पुच्छ एव
रज्जुर्व्यामोहितानज्ञानमूर्च्छितान् भव एव कूपस्तत्र निम-
ग्नाञ्जन्तूनुपरि कर्षत्युद्धरति ॥ १७ ॥

युद्धे हि येन करटीव करेण वीरोऽ-

धः पातयन् विटपिनो नहि विघ्नमाप ।

पापं लुनातु मलमल्लुकिनः सुमल्ल-

तु, ल्यस्य लूमममलं मम लंबितं तत् ॥ १८ ॥

युद्ध इति ॥ वीरो हनुमान् करटी करी करेण शुण्डयेव
येन (पुच्छेन) युद्धे विटपिनस्तरुनधः पातयन्विघ्नं न-
ह्याऽऽप न लेभे (हस्तादिभिर्युद्धे क्रियमाणे चेन्मध्ये तैरेव

(१८) श्रीनारुतिस्तवः ।

तद्वत्पाटनं तर्हि युद्धे विघ्नः स्यात् पुच्छेन च साध्यमाने
तत्कार्ये न कोऽपि विघ्न इति भावः) मलमल्लकिनः कौपीन-
वतः सुमल्लतुल्यस्य (हनुमतः) अमलं लम्बितं तद्धूमं
पुच्छं मम पापं लुनातु छिनत्तु ॥ १८ ॥

भुञ्जीत तत्फलमिहैव स यो यदंज्याज्-
जौर्त्यप्रदं परहृदो निदिशन्नितीव ।

भव्यो हि योऽरिषु तमैक्षयतर्द्धिमाप्याऽ-
ग्नेः पूर्वमात्मनि स पातु कपीशपुच्छः ॥ १९ ॥

भुञ्जीतेति ॥ यः परहृदोऽपरमनसो जौर्त्यप्रदं व्यथाकरं
यदंज्यात् प्रकटयेत् स इहैव लोके तस्य फलं भुञ्जीताऽनु-
भवेत् इति निदिशन्निव निर्दिशन्निव यो हि भव्यः प्रियदर्शनः
(पुच्छः) पूर्वमात्मनि अग्नेर्ऋद्धिमाप्य प्राप्य तं (अग्निम्)
अरिषु शत्रुष्वैक्षयत प्रादर्शयत् (स्वयं त्वऽग्नेर्ऋद्धिमात्रमन्वऽ-
भूदारिषु त्वग्निमेवाऽपातयादिति भावः) स कपीशपुच्छः
पातु ॥ १९ ॥

शक्तो निशाचरमहःशिथिलीकृतौ यः

कार्ये वशीकरण आशु च शूर एव ।

मुञ्चेद्द्रशेस्थितमरिं सुकशौव शौभौ-

कः प्रातु शौयमनिशं बहुशः स पुच्छः २० ॥

शक्त इति ॥ निशाचराणां रक्षसां महसस्तेजसः शिथिली-

१ इति पुच्छवर्णनं समाप्तम् ।

कृतौ शिथिलीकरणे शक्तः समर्थस्तथाऽऽशु वशीकरणे कार्ये
शूर एव यः (पुच्छः) वशे स्थितमरिं मुञ्चेत्यजेन्नान्यथेत्यर्थः । स
शोभौकः शोभास्थानं सुकशैव कशापट्ट एव पुच्छो बहुशोऽ
निशं शौर्यं बलं प्रातु पूरयतु भक्तेष्विति भावः । अत्र
शकारस्य द्वादशाक्षरिका क्रमेण कविना दर्शिता ॥ २० ॥

कण्ठोत्तमांगलसितौ सुसिताविवाऽही

रौप्याविव स्वतनुजाय हरेण दत्तौ ।

सीदद्भिरेवमरिभिः प्रवितर्कितौ यौ

तावत्र शं वितनुतां कपिराजबाहू ॥ २१ ॥

कण्ठोत्तमाङ्गेति ॥ कण्ठोत्तमाङ्गयोर्गलशिरसोर्लसितौ स्थितौ
रौप्याविव राजताविव सुसितौ मुञ्चेतावही भुजगाविव
हरेण स्वतनुजाय हनुमते (हनुमतः शिवांशजत्वं वर्तत-
एवाऽतएव “शंकरसुवन केसरीनन्दन” इत्यादि कवीश्वरैः
प्रयुक्तम्) दत्तौ एवमिति रीत्या सीदद्भिः (भुजाभ्यां) दुः-
ख्याद्भिररिभिर्यौ तर्कितौ तौ कपिराजस्य बाहू अत्र शं शिवं
वितनुताम् ॥ २१ ॥

पद्मेशनामकथकान्प्रति नृन्प्रदत्तो-

तिः श्रीशङ्ख उदितं यमदूतमन्ते ।

पात्यं प्रपात्य मिषतो नु ययोर्दधे तत्-

तु, च्छस्य मुद्गरयुगं भज तद्भजौ तौ ॥ २२ ॥

पद्मेशेति ॥ अन्ते मृत्युकाले पद्मेशस्य विष्णो रामस्य वा

नामः कथकान्वक्तृवृन्प्रति प्रदत्ता ऊती रक्षा येन तथोक्त
 श्रीशदूतो विष्णु (राम) दूतो हनुमानिति यावत्, उदितमा-
 गतं (पूर्व प्राणिनं पापिनमाशङ्क्येति भावः) पात्यं पात-
 नीयं यमदूतं प्रपात्य पातयित्वा ययोः (भुजयोः) मिषतो
 व्याजेन तस्य तुच्छस्य नीचस्य यमदूतस्य मुद्गरयुगं दधे
 दध्रे तौ तस्य (हनुमतः) भुजौ भज सेवस्व हे मित्रेत्य-
 ध्याहार्यम् ॥ २२ ॥

हत्याऽङ्गतोऽरिसुदृशां मृतभर्तृकाणां

दस्योः पृथोः स्वसहसा सहसा च हत्या ।

यंत्रेण योऽगदमणेर्भुजयोश्च तत्राऽ-

जानात्तु दाऽर्थचयमाशु विभुः स पायात् २३

हत्येति ॥ मृता भर्तारो यासां तथोक्तानामरिसुदृशां शत्रु-
 स्त्रीणामङ्गतो भुजतो हत्या दूरीकरणेन (प्रियविरहेणाङ्ग-
 स्य खण्डकत्वादिति भावः) सहसा युगपद्वनुमता सह
 युद्धकाले स्वसहसा स्वबलेन पृथोर्जातिस्थूलतनोर्दस्योः
 स्वशत्रोश्चाऽङ्गतो हत्याऽपसारणेन (सहसा पृथुतनुत्वेन
 तस्य च्छेदकत्वादिति भावः) स्वभुजयोश्चाऽङ्गदमणेर्यन्त्रे-
 ण धारणेन तत्राऽङ्गदमणौ दाऽर्थचयं दाधात्वऽर्थसमुदाय-
 माशु शीघ्रमजानात् । स विभुर्हनुमान् पायात् । अङ्गं द्यति
 खण्डयतीति मत्वा शत्रुस्त्रियामङ्गदहरणे खण्डनरूपमर्थम्;
 अङ्गं दाति लुनातीति मत्वा शत्रोरङ्गदहरणे च्छेदनरूपमर्थम्;

अङ्गं ददाति, यच्छति दायति दयते वा इति मत्वा स्व-
भुजयोर्धारणे दानशोधनरक्षणरूपानर्थाश्च हनुमान् सत्वर-
मेव ज्ञातवानिति तात्पर्यम् ॥ अत्र यद्यपि भुजस्य प्रकृतत्वं
न भाति तथापि तद्रूपतया वर्णनेन तद्दर्शनमेव ज्ञेयम् । इह
कविना “दो अवखण्डने, दाप् लवने, दुदाञ्च दाने, दाण्-
दाने, दैप् शोधने, देङ् रक्षणे” इत्येवंरूपाः सर्वे दाप्रकृते,
रर्था दर्शिताः ॥ २३ ॥

मह्यद्भवाऽर्पितमणिग्रहणक्षणेऽनु-

दग्र्याऽऽननस्य सुकपेर्नामितो भुजो यः ।

न्यस्य स्वकेऽहिसमतां नतपाणिकोष-

जित्. सन्मणीफणमणी मनुते स्तुवे तम् २४

महीति ॥ मह्यद्भवाऽर्पितायाः सीतादत्ताया (अभिज्ञान)
मणेर्ग्रहणस्य क्षणेऽवसरेऽनुदग्रमवनतमाननं यस्य तथोक्त-
स्य सुकपेर्नामितो यो भुजः स्वक आत्मानि अहिसमतां भुज-
गतुल्यतां न्यस्य संस्थाप्य नतो यः पाणिरेव कोषः कोषा
कारः कर इति भावस्तत्र जयति राजति तथोक्तो यो मणिश्च
तौ (क्रमेण) फणश्च मणिश्च तौ मनुते जानाति तं स्तुवे नौमि ।
भुजः सर्पः कोषाकारः करः फणः । मणिश्च फणमणिरिति
तात्पर्यम् ॥ २४ ॥

१ दानाऽर्थे त्वङ्गमुपायमित्यर्थः कार्यः ॥ “अङ्गं गात्रे प्रतीकोपाययोः
व्याधि मेदिनीकोशे ।

मत्वा गिरिं तृणमिवोद्धृतवान्कपीशोऽ

ध्यंगं हि यस्य सहसा स हरीशबाहुः ।

पापैर्निशाचरचयैस्त्रपयैव दृष्टोऽ-

तुल्यः शुचं शमयतामयताञ्च शोभाम् २५॥

मत्वेति॥कपीशो यस्य(बाहोः)अध्यङ्गमङ्गे करे गिरिं पर्वतं
तृणमिव मत्वा सहसोद्धृतवान् पापैर्निशाचराणां चयैर्गणैस्त्रप-
यैव लज्जयैव (संजीवन्याद्याहरणरूपे कार्ये विहन्यमानेऽपि
सर्वपर्वतानयनेन स्वोद्योगस्य निष्फलीभूतत्वाल्लज्जा भवे-
देव) दृष्टोऽतुल्योऽसमः स हरीशबाहुर्हनुमद्भुजः शुचं शोकं
शमयतां तथा शोभामयतां प्राप्नोतु ॥ २५ ॥

खद्योतमुद्रतमवेत्य रसालमेव

रत्या तमाप्तुमित उत्पततोऽति वातेः ।

ध्वंजद्वणिर्भुजयुगल्यऽधिरोहिणी या

सी,दन्नृणां दिवि गमाय तता श्रये ताम् २६

खद्योतमिति ॥ उद्रतमुद्रितं खद्योतं सूर्य रसालमाग्नमवेत्य
ज्ञात्वा रत्या प्रीत्या तं रसालं (सूर्यम्) आप्तुमादातुमितः
स्थानादत्यस्त्यर्थमुत्पतत उच्छलतो वातेर्हनुमतो ध्वजन्तः
प्रसरन्तो घृणयोऽङ्गदादिकिरणा यस्यास्तथोक्ता या भुज-
युगली सीदन्नृणां दुःख्यतां नराणां दिवि स्वर्गे गमाय
गमनायाऽधिरोहिणी निश्रेणिस्तता प्रसारिता । तां (भुजयु-

गलीं) श्रये भजे । अत्र प्रतीयमानोत्प्रेक्षा । भुजयुगल्याम-
धिरोहण्यां मध्यस्थाः किरणा मध्यदण्डा विज्ञेया इति
तात्पर्यम् ॥ २६ ॥

नाभस्वतस्य च सदर्पकचेष्टितं तद्

भिंदानमर्तिगणमुज्ज्वलचारुशोभम् ।

जाग्रत्पलाशपतनं मधुमाधवीया-

म्बह्वीं श्रियं तुलयदुच्यतु दोर्द्वयं वः ॥ २७ ॥

नाभस्वतस्येति ॥ दर्प एव दर्पको मदस्तस्य चेष्टितैः सह
विद्यमानमन्यत्र दर्पकस्य कामस्य चेष्टितैः सह विद्यमानं
तथार्तिगणं धनुष्कोटिगणं पीडागणं च 'अर्तिः पीडाधनु-
ष्कोट्योः' इति कोशः । भिंदानं विदारयत्तथोज्ज्वला स्वच्छा
चारुशोभा मनोज्ञशोभा यस्य तथोक्तमन्यत्रोज्ज्वलस्य शृङ्गा-
रस्य चारुशोभा यत्र तथोक्तम् । तथा जाग्रन्नवीनतया भवत्प-
लाशानां रक्षसां पतनं येन (करणेन) तथोक्तमन्यत्र
जाग्रत्स्फुरत्पलाशानां पत्राणां पतनं यत्र तथोक्तम् । मधुमा-
धवीयां चैत्रवैशाखसम्बधिनीं बह्वीं श्रियं शोभां तुलयदनु-
कुर्वत्तद् दोर्द्वयं वो युष्मभ्यमुच्यतु योग्यमनुकूलं वा भवतु
भुजौ चैत्रवैशाखावित्यर्थः । अत्र मधुमाधवीति वृत्तना-
मस्तदीयपद्ये युक्त्या वर्णनान्मुद्रालङ्कारोऽपि ज्ञेयः ॥ २७ ॥

वन्येशितुर्भुजलताऽङ्गुलिशाखिकाऽव्या-

दासक्तपाणिदलकंकणिकाः च तत्र ।

श्रद्धेयमुत्पृथु दरस्फुटितं सुमं तद्

यः, सार्थकः करधृतः खलु मुद्गरोऽस्ति २८

वन्येति ॥ अङ्गुलय एव शाखिकाः शाखा यत्र तथाऽऽ
सक्तं पाणावेव दले पल्लवे कङ्कणं करभूषणं कंकणिका
जलकणिका च यत्र तथोक्ता वन्यानां वनौकसामीशितुरी-
श्वरस्य हनुमतो भुज एव लताऽव्यात् तत्र (भुजलतायां)
यः खलु करधृतः सार्थको मुदो गरत्वेन सत्यार्थो मुद्गरोऽ
स्ति तदरस्फुटितमीषाद्विकसितमुत्पृथु आतिस्थूलं सुमं
पुष्पं श्रद्धेयं प्रत्येतव्यम् ॥ २८ ॥

सष्ठु स्मराम्यऽपि च तौ सुकपिप्रवेष्टौ

ग्रीवासुकम्बुमति नाभिजलभ्रमाढये ।

वेलोत्कटे हनुमतोऽङ्गुदधौ च यौ साऽऽ

शः सत्कविः सुमनुते तटभित्तिबन्धौ ॥ २९ ॥

सुष्टिति ॥ ग्रीवैव सुकम्बुः सुशंखस्तद्वति नाभिरेव जलभ्रम
आवर्तस्तेन युक्ते तथा वेलयोस्तीरयोर्वेलायामवसरे चोत्कटे
हनुमतोऽङ्गिनि देह एवोदधौ समुद्रे यौ (भुजौ) सत्कविः
सुकविः साशः सन्नाशायुतः संस्तटभित्तिबन्धौ तीरयोर्भित्ति-
बन्धौ सुमनुते तर्कयति तौ सुकपिप्रवेष्टौ हनुमद्भुजौ सुष्ठु
सुतरां स्मरामि ॥ २९ ॥

कञ्जासनेन रचिता रिपुताडनाय

टीक्याविमौ हनुमतः किमु दीर्घदण्डौ ? ।

पा स्तम्भकौ हरिरधादुत धर्तुमर्याऽ-

तु, न्नं जगन्निवति मतौ नम वातिबाहू ॥ ३० ॥

कञ्जासनेनेति ॥ किमु कञ्जासनेन ब्रह्मणा हनुमतो मारुते
रिपुताडनायेमौ टीक्यौ व्याख्येयौ स्तुत्याविति यावद् दीर्घ-
दण्डौ रचितौ उताऽथवा पाः रक्षको हरिर्हनुमान् अरिभिः
शत्रुभिरातुन्नं परितो दुःखितं जगद्धर्तु स्तंभावधाद्धृतवान् इति
वितर्के, इति मतौ शंकितौ वातिबाहू मारुतिभुजौ त्वं नम ।
पास्तम्भकावित्यत्र स्वर्परे शरि वा विसर्गलोपः ॥ ३० ॥ ❀

सक्तद्युतेर्द्युतिविभातविभातकालोत्-

थित्यऽच्छकच्छविधृतो रविमण्डलस्य ।

नीकाशभावमयमानमथाऽसमानं

हर्यच्छभल्लपतिमन्त्रिमुखं तदव्यात् ॥ ३१ ॥

सक्तद्युतेरिति ॥ सक्ता जाता कान्तिर्यस्य तथोक्तस्य
तथा द्युत्या शोभया विभाते शोभिते विभातकाले प्रातः काले
योत्थितिरुदयस्तस्या अच्छां छविं द्युतिं धरति तथोक्तस्य
रविमण्डलस्य नीकाशभावं सादृश्यमुपमानं लभमानमपि
चाऽसमानमतुल्यमिति विरोधेन मानेनाऽहंकारेण सह विद्य-

मानमित्यर्थे परिहारः तद्वर्यच्छभल्लपतेः सुग्रीवस्य यो मन्त्री
हनुमांस्तस्य सुखमव्यात् ॥ ३१ ॥

नुत्यो रविः किमुदितो न तु पूर्वसानु-
मतकूट एष किमु राजति पूर्णचन्द्रः ? ।

प्रत्यक्षमेतदहं रा मनितं तु यस्याऽऽ-

भुः संमुदा जनकजाऽप्तिजयाऽऽन्तराणि ३२

नुत्य इति ॥ नुत्यः स्तुत्यो (उदयकाले ह्यर्कः
स्तुत्यो भवत्येव) रविः किमुदितः तु परन्त्वेष पूर्व-
सानुमतः पूर्वाद्रेः कूटः शिखरं न तत्रैव स उदेतीति भावः
किमु पूर्णचन्द्रो राजति परमेतत्प्रत्यक्षमहर्दिनं न तु रात्रिः ।
(तदुदयस्य रात्रावेव संभवादिति भावः) आः मनितं ज्ञातं यस्य
(हनुमतो) जनकजाऽऽप्तिजया सीतालब्धिभवया संमुदा प्रीत्या
ऽऽन्तराणि अन्तःस्थानि बुद्ध्यादीनि आभुरराजन् ॥ ३२ ॥

ऊरु प्रताडयत एव हि तस्य वाते

रूढप्रसादमवलोकयत आननाब्जम् ॥

रत्येति संप्रथित ऋक्षमुखैः सदा स

घूतकृन्निशाटगणमेजयतां मुखेन्दुः ॥ ३३ ॥

युग्मम् ।

ऊरु इति-ऊरु प्रताडयत आस्फोटयतस्तस्यैव वातेर्हनुमतो
रूढप्रसादं जातप्रसन्नभावमाननाब्जं मुखकमलमवलोकयते

दृश्यते इत्येवंरीत्या रत्या प्रीत्या ऋक्षमुखैः जाम्बवदावृक्ष-
मल्लप्रमुखैः संप्रथितस्तर्कितः स मुखेन्दुराननचन्द्रः सदा
घृतकृतं घृदिति भयंकरशब्दकारकं निशाटगणं निशाचरस-
मूहमेजयतां कम्पयताम् ॥ अपि च चन्द्र ऋक्षमुखैरश्विन्यादि-
मुखैः संप्रथितः स्तुतः शोभितः सन्वा घृतकृतं घृदिति
स्वाभाविकशब्दकारिणं निशाटगणं घृकसमूहमेजयते शो-
भयत्येव । द्वाभ्यां पद्याभ्यामन्वये युगमित्युच्यते ॥ ३३ ॥

तथ्यं भवेदजलजो यदि पद्म उद्यद्-
मः सर्वदाऽपि च स तापनमण्डलेन ।

पादोत्करेण न हि जात्वऽपि तापितः स्यात्
तु, ल्यत्वमात्मनि तदैव लभेत येन ॥ ३४ ॥

तथ्यमिति ॥ यदि पद्मः कमलमजलजोऽजडजातः
'डलयोरैक्यम्' अपि च सर्वदाऽहर्निशं उद्यती उद्दीप्यमाना
मा विकासरूपा शोभा यस्य तथोक्तो भवेत् स्यात्तथा तापन-
मण्डलेन सूर्यबिम्बसम्बन्धिना पीडकसमूहसम्बन्धिना च
पादोत्करेण किरणगणेन चरणगणेन च जात्वपि कदाऽपि
तापितो दुःखितश्च न स्यान्न भवेत्तदैव येन (हनुमन्मुखेन)
आत्मनि स्वे तुल्यत्वं सादृश्यं लभेत प्राप्नुयात् । अत्र
दृष्टान्तमुत्तरपद्येन दर्शयति ॥ ३४ ॥

रत्या युतः सुकविवत्सुनिबन्धदत्ताऽ

क्षः किं कथञ्चन हठात्तपदप्रयोक्ता ।

कुञ्चन् भ्रुवौ विरचने कविवर्यमानी
लब्धुं कवीश्वरपदं प्रभवेन्मनुष्यः ? ॥ ३५ ॥

रत्येति ॥ रत्या काव्यरचनप्रीत्या युतः सुकविवत् सु-
निबन्धे सद्ग्रन्थे दत्ते अक्षिणी नेत्रे येन तथोक्तः ।
कथञ्चन कथमपि हठाद्वलात्कारेणाऽऽत्तानामाकृष्टानां
पदानां प्रयोक्ता तथा विरचने निर्माणकाले भ्रुवौ
कुञ्चन् कुटिलीकुर्वन् समुचितरचनाचातुर्यं स्वीयं दर्शयितु-
मिति भावः । कविवर्यमात्मानं मन्यते तथोक्तो मनुष्यः किं
कवीश्वरपदं लब्धुं प्रभवेत् ? शक्यात् ? अपितु न प्रभवेदिति
भावः । एतद्देव स वराकः पद्मो न हनुमन्मुखं तादृशमनु-
कर्तुं शक्त इति तात्पर्यम् ॥ ३५ ॥

विज्ञाय हेतुत इतोऽतुलतां तु तस्य
नाऽमूदृशो गुणगणं हनुमन्मुखस्य ।
शक्नोमि वर्णयितुमर्णवपूर्णताऽनु-
कृत, पार्थवं नु विरमामि नमामि यद्वा ॥ ३६ ॥

तिलकम्

विज्ञायेति ॥ इतो हेतुतोऽस्मात् कारणादमूदृश ईदृशस्य
तस्य हनुमन्मुखस्याऽतुलतामसदृशतां विज्ञायाऽर्णवस्य
समुद्रस्य पूर्णतामाभोगमनुकरोति तथोक्तं पार्थवं विततिर्य-
स्य तथोक्तं (अगाधमिति भावः) गुणगणं गुणनिकरं वर्ण-

यितुं न शक्नोमि । नु इति प्रश्ने । अतः किं विरमामि । यद्वा ।
नमामि प्रणतिमात्रं करोमीति भावः । त्रिभिरन्वये
तिलकम् ॥ ३६ ॥

एवं मुखगुणवर्णनेऽशक्ततां प्रदर्श्य तदन्तर्भूतं गर्जितं
चतुर्भिर्वर्णयति—

जातं यतो जनकजाऽधिगमोत्तरं चा-
नुध्वानि गर्जितमुदूर्जितमार्जवाढ्यम् ।
नीत्वा स्वकर्णपथमब्धितटे भटेन्द्राः
सेदुर्न कर्णयितुमर्णवपूर्णगीर्णम् ॥ ३७ ॥

जातमिति ॥ जनकजायाः सीताया अधिगमादुपलब्धे-
रुत्तरं यतो यस्मात् (कपीन्द्रमुखात्) “इहत्यो यच्छब्द-
प्रयोगः कपीन्द्रमुखं तदव्यादित्यत्र स्थितेन तच्छब्दप्रयो-
गेन सम्बध्यते” जातमुदूर्जितमुत्कृष्टबलमार्जवाढ्यमृजुत्व-
विशिष्टम् अनुध्वानि प्रतिशब्दि गर्जितं गर्जनमब्धितटे
समुद्रतीरे । भटेन्द्रा अंगदादयः स्वकर्णपथं नीत्वा श्रुत्वाऽ-
र्णवस्य पूर्णं गीर्णं (जलसम्पर्क) शब्दं कर्णयितुं श्रोतुं न
सेदुर्न शेकुः । समुद्रजलपूरशब्दादपि तदधिकमासीदिति
भावः । चक्षिडो डित्करणाज्ज्ञापनादनुदात्तेत्वलक्षण-
स्याऽऽत्मनेपदस्याऽनित्यत्वादत्र सेदुरिति परस्मैपदे
प्रयोगः “भटौघः—सेहे इत्यपि पाठः” ॥ ३७ ॥

तुष्टा वितर्क्य शिखिनो घनगर्जितं यत्
कृत्स्नाश्च नैजललनाललनाविलोलाः ।

पाथोधिमाप्तवत आप्तविदेहजस्य

तुष्टिं हनूमत इवाऽऽतनितुं व्यनृत्यन्न ॥ ३८ ॥

तुष्टा इति ॥ नैजललनानां स्वस्त्रीणां ललनायां रमणे विलो-
लास्तरलास्तुष्टाः प्रीताः कृत्स्नाः सर्वे शिखिनो मयूराः यद्
(मारुतिगर्जितं) घनानां मेघानां गर्जितं वितर्क्याऽऽप्ता लब्धा
विदेहजा सीता येन तस्य तथा पाथोधिं समुद्रमाप्तवतो
हनुमतस्तुष्टिं प्रीतिमातनितुं कर्तुमिव व्यनृत्यन्ननृतुः ॥ ३८ ॥

जन्तुव्रजोऽपि वनजो हृतभक्तसक्ताऽ-

घेहं हि यत्सपदि केसरिनन्दनस्य ।

दक्षं निशम्य मनसाऽवहितेन चित्रं

शर्मप्रकर्षमतुलं लभते सलीलम् ॥ ३९ ॥

जन्त्विति ॥ वनजो वन्यो जन्तुव्रजोऽपि प्राणिगणोऽपि
केसरिनन्दनस्य हनुमतो हृता नाशिता भक्तसक्ता स्वभक्त-
लग्नाऽवेहा पापचेष्टा येन तथोक्तं यद् (गर्जितं) दक्षं
निपुणं यथास्यात्तथा सपदि अवहितेन सावधानेन मनसा
निशम्य श्रुत्वा सलीलमतुलमपरिमितं शर्मप्रकर्षं हर्षातिशयं
लभते । चित्रत्वं च वनजानां प्राणिनां केसरिनन्दनस्य
सिंहस्य सावधानत्वेन गर्जितश्रवणे ततश्च हर्षातिशयाप्तौ
युक्तमेव ॥ ३९ ॥

मुख्यस्य मर्कटकुले बत यातुधानान्
 खाण्ड्यं सुनीतवत आशुगजस्य यच्च।
 तथ्यं व्यबुध्यत तदा जयतोपशब्दं
 कः, सत्कविर्नाहि कपीन्द्रमुखं तदव्यातं ४०॥

चकलकम् ।

मुख्येति ॥ मर्कटकुले कपिकुले मुख्यस्य तथा यातु-
 धानान् राक्षसान् खाण्ड्यं खण्डत्वं सुनीतवतः प्रापि-
 तवत आशुगजस्य हनुमतो यत् (गर्जितं) कः स-
 त्कविः सुकविस्तदा शत्रूणां शकलीकरणकाले तथ्यं सत्यं
 जयस्य तोपशब्दं शतघ्नीध्वनिं न व्यबुध्यताऽमन्यत । अपि
 तु व्यबुध्यतैव तत्तथोक्तं कपीन्द्रस्य हनुमतो मुखमव्यातम् ।
 आश्रिति पृथग् विच्छिद्य गजस्य करिण इत्यर्थे तस्य च
 कपिकुले मुख्यताया असंभवाद् बतेत्यव्ययमत्र विरोधं
 दर्शयति । चतुर्भिरन्वये चकलकम् ॥ ४० ॥

पादेन योऽरिशिरसि प्रहृतिं विधाय
 दौःख्यप्रदां स्वचरणस्य च शोणिमानम् ।

विज्ञो न्यदर्शयत रक्तमिषेण नूनं

भीनाशकः कपिवरोऽस्तु स मे प्रसन्नः ॥ ४१ ॥

१ इति मुखवर्णनं समाप्तम् ॥ अस्मिन्दशके च क्रमेणैकैकपद्यवृद्धावन्वयो
 दर्शितः ॥

पादेनेति ॥ यो विज्ञो विशेषज्ञोऽरिशिरसि दौःख्यप्रदां व्या-
थादायिनीं पादेन स्वचरणेन प्रहृतिमाघातं विधाय कृत्वा
रक्तमिषेण रिपुशिरोनिस्सृत रुधिरव्याजेन स्वचरणस्य शोणि-
मानं रक्ततां न्यदर्शयत । स भीनाशको भयहरो कपिवरो
हनुमान् मे प्रसन्नोऽस्तु ॥ ४१ ॥

षट्पद्भिरीश्वरपदाम्बुजयोर्यकः प्र-
णत्य स्थितोऽलिरिति चाशुगजश्च नागैः ।
श्रीमन्मृगारिभिरु केसरिपुत्र इत्य-
दः संप्रधार्य जगृहे स्वत एवमेभिः ॥ ४२ ॥

षट्पद्भिरिति ॥ षट्पद्भिर्भ्रमरैरीश्वरस्य रामस्य पदाम्बु-
जयोश्चरणकमलयोः प्रणत्य वन्दित्वा स्थितो यको यो
हनुमान् (यक इत्यत्राऽकच्) अलिर्भ्रमर इति तथा नागै-
र्गजैराशु गजो हनुमान् आशु शीघ्रं गजः करीति च श्रीमद्-
भिर्मृगारिभिः सिंहैश्च केसरिपुत्रो हनुमान् सिंह इत्यदश्च
इत्येतच्च संप्रधार्याऽनुशील्य एवमेभिर्भ्रमरादिभिः स्वतः
स्वस्वजातौ जगृहेऽगृह्यत ॥ ४२ ॥

पातात्स पावनिरपावनपापपातात्-
तुन्नस्वकानिह भवे परिधिन्वितुन्नः ।

रागाऽऽत्तराम इति चाक्षजयी निरागा

मोक्षप्रदोऽप्यविहितस्वसुभक्तमोक्षः ॥ ४३ ॥

युग्मम् ।

पातात्सइति ॥ स पावनिर्हनुमानिह भवे संसारे तुन्नस्वकान्
दुःखितात्मनो नोऽस्मान् परिधिन्वितुं प्रीणयितुमपावनेऽ-
पवित्रे पापे पातात्पतनात्पाताद्रक्षतात् । हनुमन्तमुत्त-
रार्थेन विशिनष्टि-रागेण स्नेहेनाऽऽत्ता गृहीता रामा
वनिता येन तथोक्तोऽपि अक्षजयीन्द्रियजेता इत्यर्थेन
विरोधे रागेणाऽऽत्तो रामः श्रीरामचन्द्रो येन तथोक्तोऽ-
क्षजयी रावणिजिदित्यर्थे तत्परिहारः । निरागो निष्पापो
निरपराधो वा तथा मोक्षप्रदोऽपि मुक्तिप्रदोऽपि न विहितो
न साधितः स्वस्य सुभक्तानां मोक्षो येन तथोक्त इत्यर्थेन
विरोधे न विहितो न कृतो भक्तानां मोक्षस्त्यागो येन तथो-
क्त इत्यर्थे तत्परिहारः । स्वभक्तान्न त्यजतीति भावः ॥ ४३ ॥

खिन्नत्वमाप्य रुदितेन च योऽस्त्रपत्वं

लंकौकसामृतमसाधयदाञ्जनेयः ।

वन्द्यः स्व ऐक्षत शिवोद्भवतां यया चाऽऽ-

पुः क्षेममात्मसुहृदः स करोतु भद्रम् ॥ ४४ ॥

खिन्नत्वेति ॥ वन्द्यः स्तुत्यः यः आञ्जनेयो हनुमान् रुदितेन
रोदनेन खिन्नत्वं दुःखितत्वमाप्य प्रापय्य नीत्वेत्यर्थः । लंकौ-

१ इति श्रीहनुमद्वर्णनं समाप्तम् ।

कसां लंकानिवासिनां रक्षसां ऋतं सत्यं अस्रपत्वम् अस्त्राणि
नेत्रानिःसृतान्यश्रूणि पिबन्ति तथोक्तत्वं (अस्रपत्वे रुधिरपा-
यित्वेऽस्रपत्वमश्रुपायित्वमत्रोत्प्रेक्षितम्) अश्रूणां बहुतया च
पानं संभवत्येव; असाधयत्; तथा स्व आत्मनि शिवोद्भवतां
कल्याणोत्पत्तित्वं (शिवोद्भवत्वे शङ्करांशजत्वे शिवोद्भव-
त्वं कल्याणोत्पत्तित्वमत्रोत्प्रेक्षितम्) यया शिवोद्भवतयाऽऽ-
त्मसुहृदोऽङ्गदादयः क्षेमं शिवमाप्नुः प्राप्नुः (अनेन सत्यार्थत्वं
व्यक्तम्) सः (आज्ञनेयः) भद्रं कल्याणं करोतु
अनेन “दुर्हृदां रोदनानि भवन्तु सुहृदां च मोदनानि
भवन्तु” इत्यन्ते व्यक्तम् । पद्यान्ते च भद्रपदं कल्याणायो-
चितमेवेति शम् ॥ ४४ ॥

आद्याऽक्षरप्रकटितोत्तमरामरक्षा-
स्तोत्रीयपद्यमणिनाऽत्यऽमुना स्तवेन ।

रक्षा भवत्युभयतस्त्विति गेय इत्योऽ-
ष्टव्यस्तथैष पठनीय उचेलिमोऽर्च्यः ॥ ४५ ॥

आद्येति ॥ आद्याक्षरैः प्रकटिता व्यक्ता उत्तमा रामरक्षास्तो-
त्रीया बुधकौशिकरचितरामरक्षास्तोत्रसम्बन्धिनः पद्यमणयः
श्लोकरत्नानि यत्र तथोक्तेनाऽमुनाऽनेन स्तवेन मारुतिस्त-
वेनाऽति बहुभयतो रामकृता हनुमत्कृता चेत्यर्थः । रक्षा भव-
तीति कारणादेष स्तवो गेयो गातव्यः, इत्यो ज्ञातव्यः, अष्टव्यो
व्यापनीयः; पठनीयोऽध्ययनीयः, उचेलिमः, कथनीयः तथा
ऽर्च्यः पूज्यः । अत्र कविना कृत्यप्रक्रियास्थाः क्रमेण सर्वे

यत् क्यप् तव्यत्तव्यानीयर् केलिमर्ण्यत्प्रत्यया दर्शिता
विज्ञेयाः ॥ ४५ ॥

दाधीचवंश उदये हृदियाय कास-
ल्योपाह्वयश्छिर इनो द्विजरामवक्षः ।
तस्यात्मजेषु किल पञ्चसु पूर्वजन्मा
श्रीमाधवोऽधरत धीरधुरंधरत्वम् ॥ ४६ ॥

इदानीं कविः स्तोत्रमुपसंहरन्निजवंशमपि वर्णयति-दाधी-
चेति ॥ छिरे छिरनामग्रामे उदये उदयादिरूपे दाधीचवंशे
कासल्योपाह्वयइनः सूर्यरूपो द्विजो रामवक्ष उदियायोदयते
स्म, तस्य पञ्चस्वात्मजेषु पुत्रेषु माधव-जयदेव-रामदया-
लु-घनश्याम-हरिनारायणनामसु पूर्वजन्मा ज्येष्ठो धीरेषु
धुरंधरत्वं धीरधुरीणत्वं अधरत धृतवान् ॥ ४६ ॥

एकात्मवृत्तरचने विदधत्प्रतिज्ञां
शास्त्रार्थसंलपनमाधित यः सभासु ।

श्रीगङ्गालबुधतर्कगिरेशतारा-

नाथादिभिर्गुणिवरैश्च बहुप्रशस्तः ॥ ४७ ॥

एकात्मेति ॥ यः सभासु विद्वद्भिरसभासु एकात्मनामेकप्रका-
राणां वृत्तानां छन्दसां रचने शीघ्रतया निर्माणे प्रतिज्ञां (अमु-
ष्यां सभायां ममैषा प्रतिज्ञा, भुजङ्गप्रयातैर्विना वाङ् न वाच्या)
अपि च (अस्मिन् विद्वत्सदसि मया वाग्ग्लानिवृत्तैर्वक्तव्या
“इति प्रतिज्ञाय” कस्मिञ्छास्त्रे भवदीया गतिरस्ति प्रकटी-

कर्त्तव्या, व्याकरणेऽस्मिन्बहवो ग्रन्थाः सन्ति पुराणा अपि
नव्याः अष्टाध्यायी पाणिनिरचिता तत्र नु वार्त्ता प्रष्टव्या)
इत्यादिरचनप्रतिज्ञां विदधत् कुर्वञ्छास्त्रार्थे संलापमकरोत् ।
अत एव भारतमार्त्तण्ड-शतावधानिप्रभृतिपदवीभूषितैः
श्रीगङ्गुलालैस्तथा तर्कवागीशाद्युपाधिमद्भिस्तारानाथैरन्यैश्च
पण्डितवरैर्बहु परमं प्रशस्तः श्लाघितः ॥ ४७ ॥

तत्पुत्रयोर्भगवतीतिपदादिलालो

ज्येष्ठोऽस्ति पण्डितवरः पितृलब्धविद्यः ।

तस्याऽनुजेन च सुशिष्यवरेण नित्या-

नन्दाभिधेन बुधपादसुकिंकरेण ॥ ४८ ॥

तत्पुत्रयोरिति ॥ तस्य पुत्रयोर्मध्ये भगवतीतिपदादिलालो
भगवतीलालः पितृलब्धा विद्या येन तथोक्तो ज्येष्ठोऽस्ति
तस्याऽनुजेन कनिष्ठेन प्रधानशिष्येण च बुधपादसुकिंकरेण
सच्चरणानुचरेण नित्यानन्दाऽभिधेन मयेत्युत्तरेणान्वयः ४८ ॥

एष स्तवोऽराचि मयोत्सववैजयन्त्यां

संपूर्णवासरमहाधुरि वै जयन्त्याम् ।

लोकान् प्रमोदजलधावनुमज्जयन्त्यां

वर्षेऽत्रिषण्णवकुगे हनुमज्जयन्त्याम् ॥ ४९ ॥

युग्मम् ।

एष इति ॥ मयोत्सवेषु वैजयन्त्यां ध्वजरूपायां तथा संपूर्णानां
वासराणां दिनानां महाधुर्यऽग्न्यासने जयन्त्यां सर्वोत्कर्षेण

वर्तमानायां तथा लोकाञ्जनान्प्रमोदस्य जलधौ समुद्रेऽनु-
मज्जयन्त्यां ब्रोडयन्त्यां हनुमज्जयन्त्यां तथाविधायां तिथौ
त्रिषण्णवकुगे १९६३ वर्षे वैक्रमार्के एषोऽयं स्तवोऽ-
रचि निर्मितः ॥ ४९ ॥

पुरोभागितया हीनाः पुरो भागितया युताः ।
उत्साहयेयुरत्राऽऽर्या दयादृक्पातनेन माम् ५० ॥

इतिश्रीयोधपुरस्थदाधिमथ (दाहिमा) कासल्योपाख्य-
धीरधुरीणश्रीमाधवात्मजाऽऽशुकविपं० नित्यानन्द-

शास्त्रिरचितः श्रीमारुतिस्तवः

समाप्तः ॥ शुभं स्तात ॥

पुरोभागितया दोषैकदृक्तया हीना वर्जितास्तथा भागि-
तया भाग्यवत्तया युता आर्या अत्रेह स्तवे दयादृशः कृपा-
दृष्टेः पातनेन मां पुरोऽग्र उत्साहयेयुः ॥ ५० ॥

अवश्यटीक्यमपि यद् ध्वन्यऽलङ्कारणादिकम् । नाटीकि
विस्तरभियांऽत्रोह्यं तद्विदितार्थकैः ॥ १ ॥ इति शम् ।

इति श्रीयोधपुरीयवैदिकपाठालयप्रथमाध्यापक-दाधिमथ-

(दाहिमा) कासल्योपाख्यपण्डितश्रीभगवतीला-

लशर्मनिर्मिता श्रीमारुतिस्तवव्याख्या तात्प-

र्यदर्शिनी समाप्ता ॥ शुभं भवतात् ॥

पुस्तक मिलनेका ठिकना-

खेमराज श्रीकृष्णदास, "श्रीवेङ्कटेश्वर" स्टीम प्रेस-बंबई.

क्रय्यपुस्तकानि (स्तोत्रादिग्रंथाः)

नाम.

की. रु. आ. पै.

बृहत्स्तोत्ररत्नाकर—(स्तोत्रसंख्या १४४) शिव,
गणपति, विष्णु, देवी, सूर्य, राम, वेदांत
गंगादिसरिता इत्यादिकके भक्तिमयस्तुतिव-
र्णन नित्यपाठोपयोगी है (मोटाअक्षर) ०-१४-०

बृहत्स्तोत्ररत्नाकर गुटका सचित्र—स्तोत्रसंख्या

१८१ विलायती कपडे की जिल्द ... ०-१०-०

सादी जिल्द ... ०-८-०

नारायण कवच मूल ... ०-२-०

मृत्युंजयस्तोत्रम् ... ०-१-६

चतुःश्लोकीभागवत—और सप्तश्लोकीगीता ... ०-०-६

शिवतांडवस्तोत्रमूल ... ०-०-९

” तथा भाषाटीका पं. ज्वालाप्रसादकृत... ०-१-०

आदित्यहृदय—वाल्मीकीरामायणका ... ०-१-०

लक्ष्मीसहस्रनाम ... ०-१-६

पंचमुखी और एकमुखि हनुमान्कवच— ... ०-१-६

महाविद्यास्तोत्र ... ०-०-९

चंडिकास्तोत्र ... ०-१-०

शनिमृत्युंजयस्तोत्र ०-१-६

यमुनालहरी—भाषाटीकासहित ... ०-१-०

शतनामाकरस्तोत्र ... ०-१-०

नाम.	की.	रु.	आ.	पै.
द्रव्यस्तोत्र-भाषाटीका	०-१-६
श्रीकृष्णाष्टक-सटीक	०-१-०
गजेंद्रमोक्ष-भाषाटीका	०-२-०
तथा भाषा	०-१-६
देव्यऽपराध क्षमापनस्तोत्रम्	०-०-९
निकुंज देवी स्तोत्र स्तवराज	०-१-०
संतानगोपालस्तोत्र-स्त्रियोंको अवश्य पाठ करने योग्य	०-१-६
महाकालशनिमृत्युंजयस्तोत्र-इसके पाठसे रोग दूर होतेहैं	०-१-६
पांडवगीतामूल	०-२-०
पांडवगीता-भाषाटीकासमेत	०-२-०
आदित्यहृदय छोटाअक्षर-	०-१-०
तथा भाषाटीका	०-२-०
रकारादिश्रीरामसहस्रनाम (ब्रह्मयामलोक्त)	०-२-०
मकारादिश्रीरामसहस्रनाम (रुद्रयामलोक्त)	०-२-०
" तथा दोनों पुस्तकोंका एक गुटका	०-६-०
विधानसंग्रह-जिसमें अक्षरमृत्युञ्जय, मृत्युञ्जय-कवच, अम्बकमृत्युञ्जय विधान, महामृत्युविधान, पुत्रकामेष्टिप्रयोग, अभिलाषाष्टक-स्तोत्र, मंगलव्रतविधि और सभाष्य श्रीसूक्तविधान ये अत्युपयोगी विषय निरूपितहैं ।	०-६-०

नाम.	की.	रु.	आ.	पै.
पंचगीत—(गोपीगीत, वेणुगीत, भ्रमरगीत, श्रुतिगीत, अवधूतगीत)				०-३-०
गोपालसहस्रनाम—राधास्तोत्रंच १६ पेजी सादा				०-२-०
गोपालसहस्रनाम—बड़ा अक्षर खुला पत्रा ...				०-४-०
गोपालसहस्रनाम—गुटका रेशमी बड़ा अक्षर				०-६-०
गोपाल सहस्रनाम—भाषाटीकासहित				०-७-०
शिवसहस्रनाम मूल				०-१-६
शिवसहस्रनाम—भाषाटीका				०-४-०
शिवसहस्रनाम स्तोत्र—सटीक... ..				०-४-०
पुष्पांजलिस्तोत्र				०-०-९
सीतासहस्रनाम—भाषाटीका				०-२-०
भवानीसहस्रनाम				०-४-०
स्तोत्ररत्नमाला—भाषाटीकासहिता—इसमें भक्ति ज्ञान तथा उपासनाके ८९ अपूर्वोत्तमस्तोत्र चुन २ कर संग्रहकिये हैं				१-८-०
वेंकटेशसहस्रनाम—मोटा				०-४-०
कालिकासहस्रनाम				०-४-०
ककारादिकृष्णसहस्रनाम—रेशमी गुटका ...				०-८-०
तुलसीसहस्रनाम				०-१-६

पुस्तक मिलनेका ठिकाना—

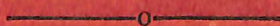
खेमराज श्रीकृष्णदास “श्रीवेङ्कटेश्वर” स्टीम प्रेस—बम्बई.

अत्रेयमभ्यर्थना.

अत्रास्मार्कं मुद्रणालये ऋग्वेदादयो वेदा उपनिषदो वेदान्त-
ग्रन्था महाभारतादीतिहासाः श्रीमद्भागवतादि महापुरा-
णोपपुराणानि धर्मशास्त्र—कर्मकाण्ड—व्याकरण—
न्याय—योग—सांख्य—मीमांसादि शास्त्रीयग्रन्थाः
काव्य—नाटक—चम्पू—प्रभृतयो ग्रन्थाः सहस्र-
नामाद्यनेकस्तोत्रग्रन्थाश्च विविधभाषा-
ग्रन्थाश्च सीसकोत्तममहल्लघ्वक्षरैर्मनो-
हरं मुद्रिता आसते योग्यमूल्येन
क्रय्याः सन्ति, तांश्च ग्राहका
यथापुस्तकसूचीपत्रं मूल्य-
प्रेषणेन प्राप्नुयुः ।

 अधिकमस्मदीयसूचीपुस्तकानां भिन्नभिन्नविषयाणां प्रापणेन
'श्रीवेङ्कटेश्वरसमाचार' पत्रिकाप्रापणद्वारा च ज्ञेयमिति शम् ।

खेमराज श्रीकृष्णदास,
“श्रीवेङ्कटेश्वर” (स्टीम्) मुद्रणालयाध्यक्षः,
मुंबई.

KHEMRAJ SHRIKRISHNADAS,
Shri Venkateshwar Steam Press,
BOMBAY.